

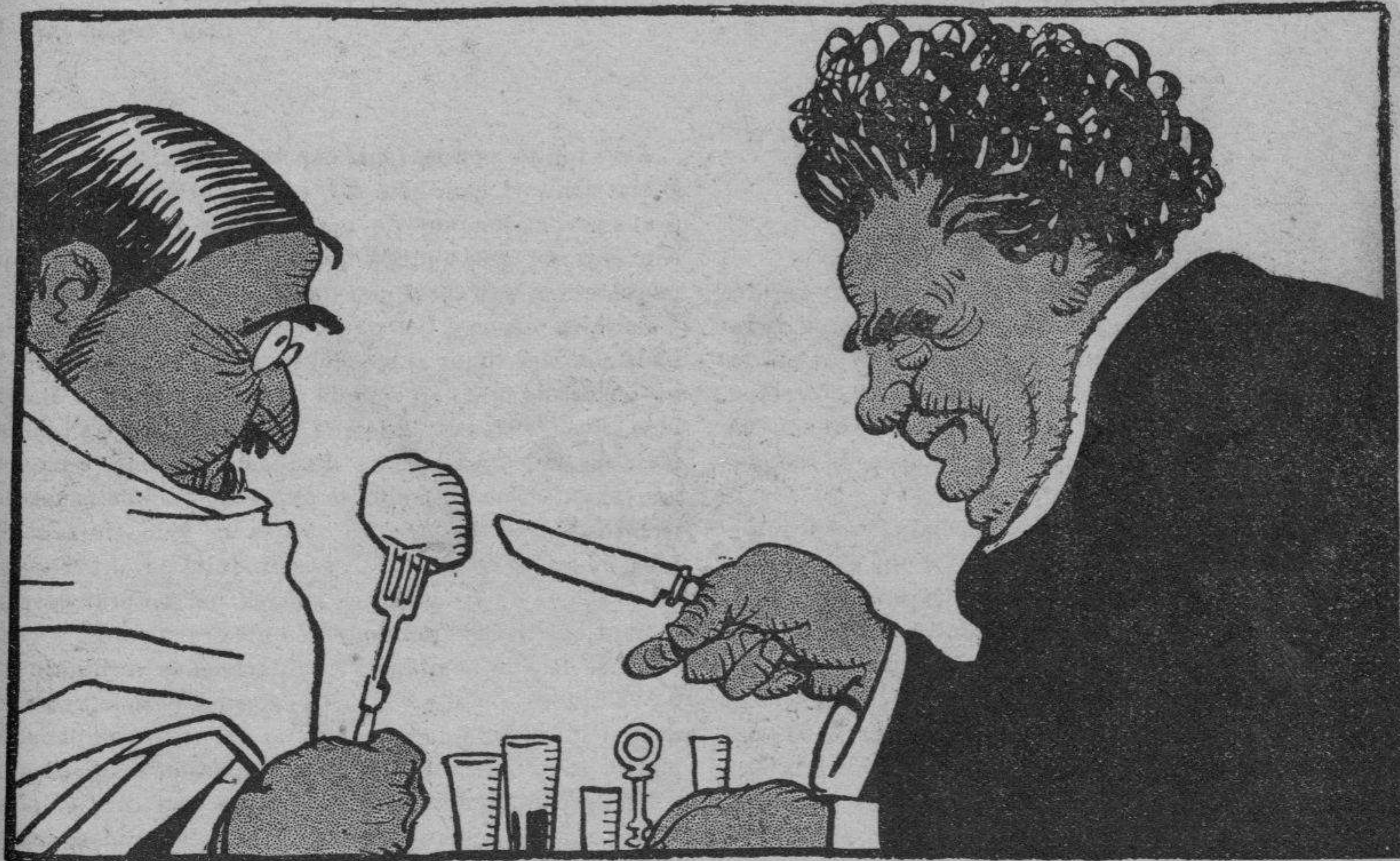
MONDIAL HUMOR

10 CTS.

Redacció i Administració: Carrer de Mallorca, 192

10 CTS.

- Com coneix vostè l'edat d'un gall d'Indi?
- Per les dents.
- Però si els galls d'Indi no tenen dents!
- Per les meves dents, vull dir!

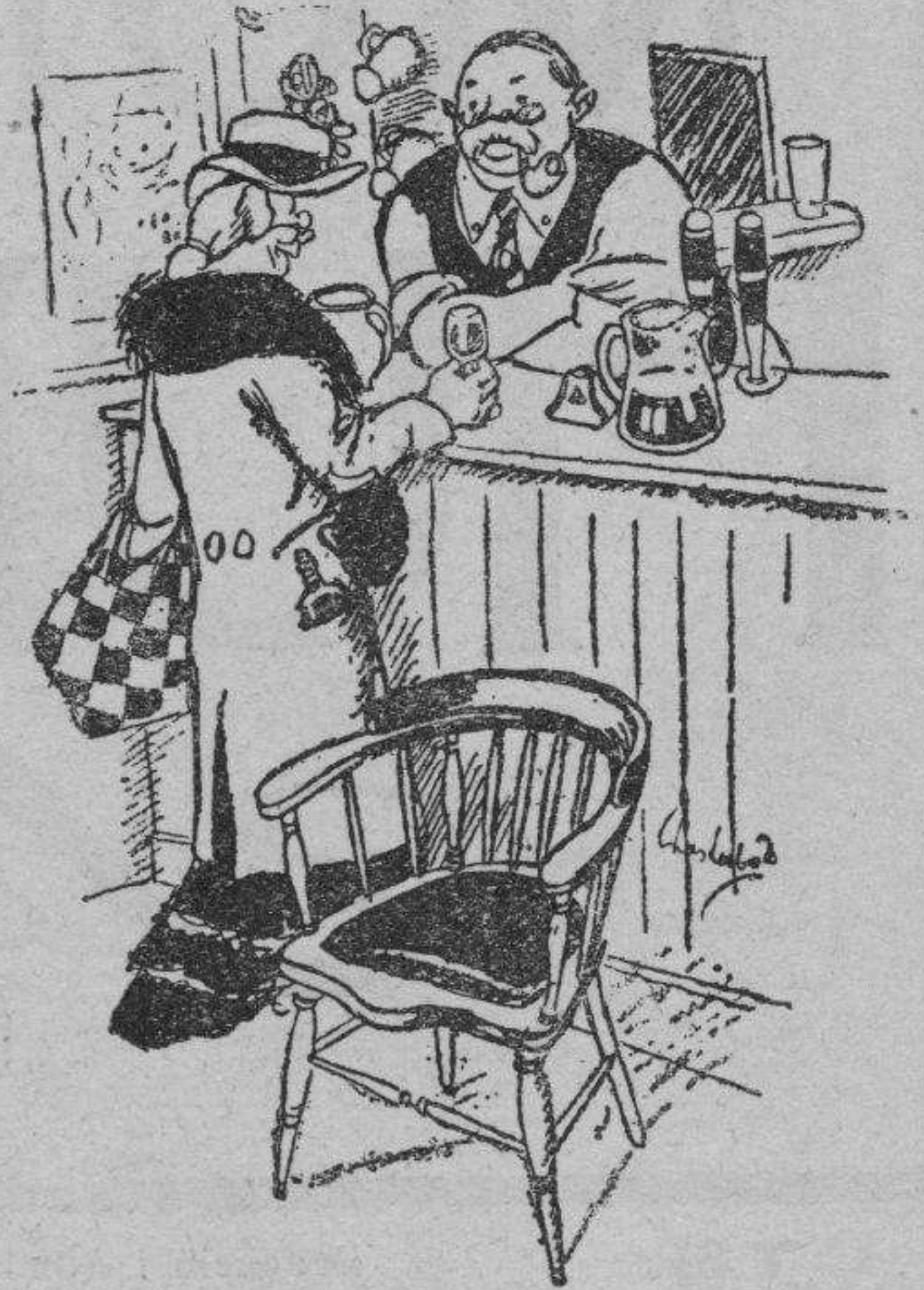
MONDIAL HUMOR

EL MAMMUT OFERT AL MUSEU

— Estem esperant lo que falta. Ara ja'n tenim rebuda una tercera part.
— I es viva, la bestiola?

(De *Le Rire*, de París)

— Feia temps que no l'havia vist. Que potser ha estat malalta?
— No, es que no tenia berret.

(De *Le Rire*, de París)

CRÓNIQUES FRÍVOLES

R. I. P.

Valga-m el nom que'm dic, que poden ser interessades les versions dels que senyalen Barcelona com una de les poblacions europees que una major proporció de mortalitat en el contingent dels habitants llurs ofereixen, però consti que als que semblant cosa sostenen els fets diria-s que estan empenyats en donar-los la raó, des de fa cosa d'un parell o tres de mesos.

Lo bo del cas es que no tenim declarada cap epidemia; que l'hivern, ara com ara, passat d'uns quants dies un xic freds, se presenta més dolç que una pinya d'Amèrica, no obstant lo qual els barcelonins ens morim que sembla una moda.

Obrin qualsevol diari i no veuran més que esqueles mortuories, solts necrològics i articles funeraris en llaor d'algun difunt de bulte; fiquin-se en qualsevol iglesia i tot seguit els feriran les orelles les severes notes del *Dies iræ* i la vista les negres draperies amb que's guarnixen les parets dels temples amb ocasió de fer-hi funerals; llencin-se al carrer, i a cada dos per tres se toparan amb coneguts que vesteixen de dol rigorós per motiu de desgracies de familia que acaben d'experimentar.

Amb tot, no podem tenir cap motiu major de queixa; l'estat sanitari, com hem dit, es bo, el clima no ha fet grans propassaments, de manera que gairebé hem de convenir en que aquells que's moren ho fan per pur passa-temps, per sport, per distracció, que diguessim.

Parlant, respecte del particular, amb persona aficionada a col·leccionar antecedents, va dir-me que això ja sol passar de tants en quants anys, lo mateix a Barcelona que en altres capitals que, merescuda o no, s'han fet fama de sanes. A entendre d'aquesta persona, aquestes mortandats, que no poden explicar-se per una causa determinada, són *liquidacions* que fa la vida, de tant en tant, de *saldos existents*, alguns produïts per *deterioro* en l'ús o l'abús de les persones i altres pel natural desgastament que'ls anys ocasionen en els organismes.

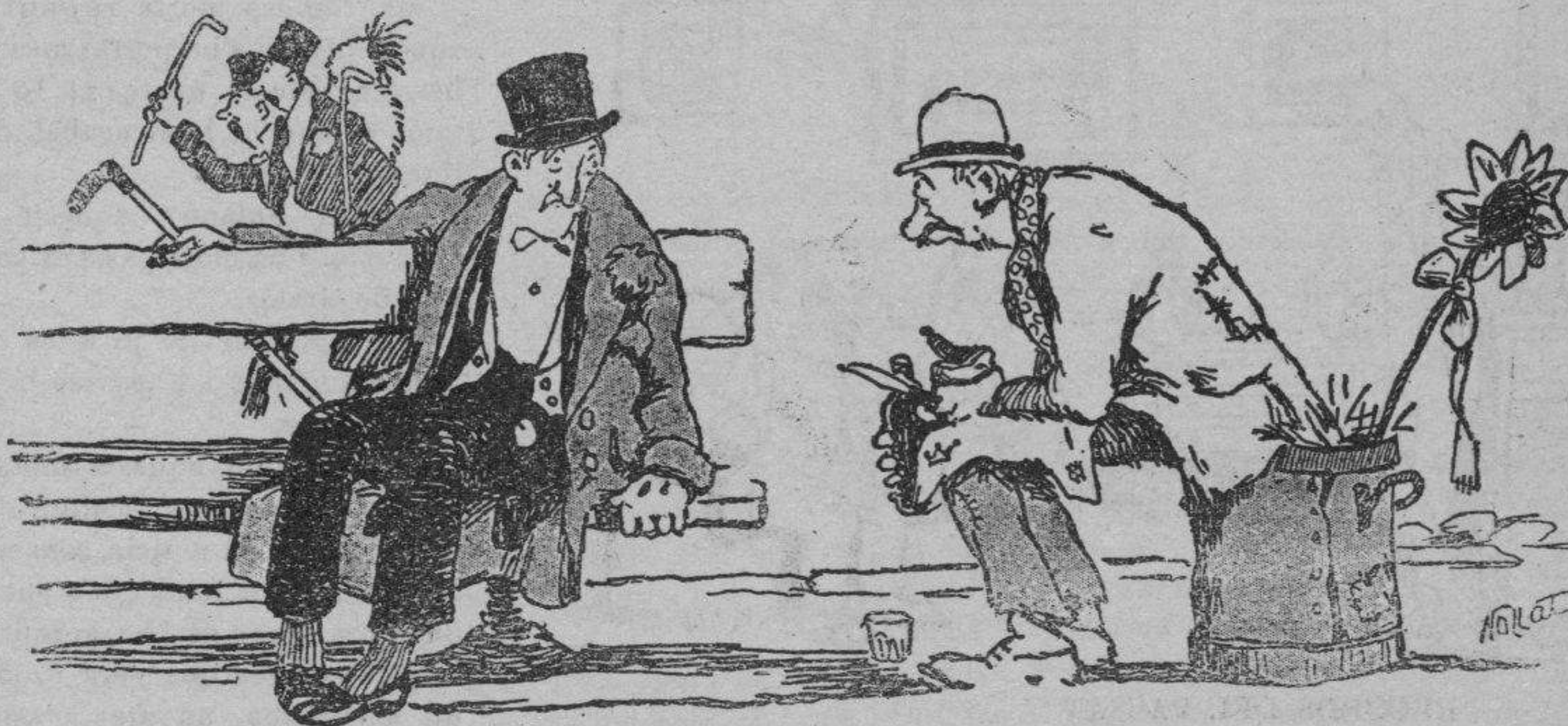
El fet de que semblants liquidacions se verifiquin en un va-hi-tot es lo que produeix l'alarma, però aquesta accentuació sobtada de la mortalitat sol venir compensada per un llarg temps que aquella havia estat insignificant.

Segurament que tindrà raó, en lo que diu, el petit abans aludit, i a manca d'altres de més sòlides, acceptem com a bones les seves explicacions, per més que es lo cert que, amb elles o sense, i malgrat lo familiar i vulgar que'ns hauria de ser l'espectacle de la mort, sempre semblen no saber-nos-en avenir.

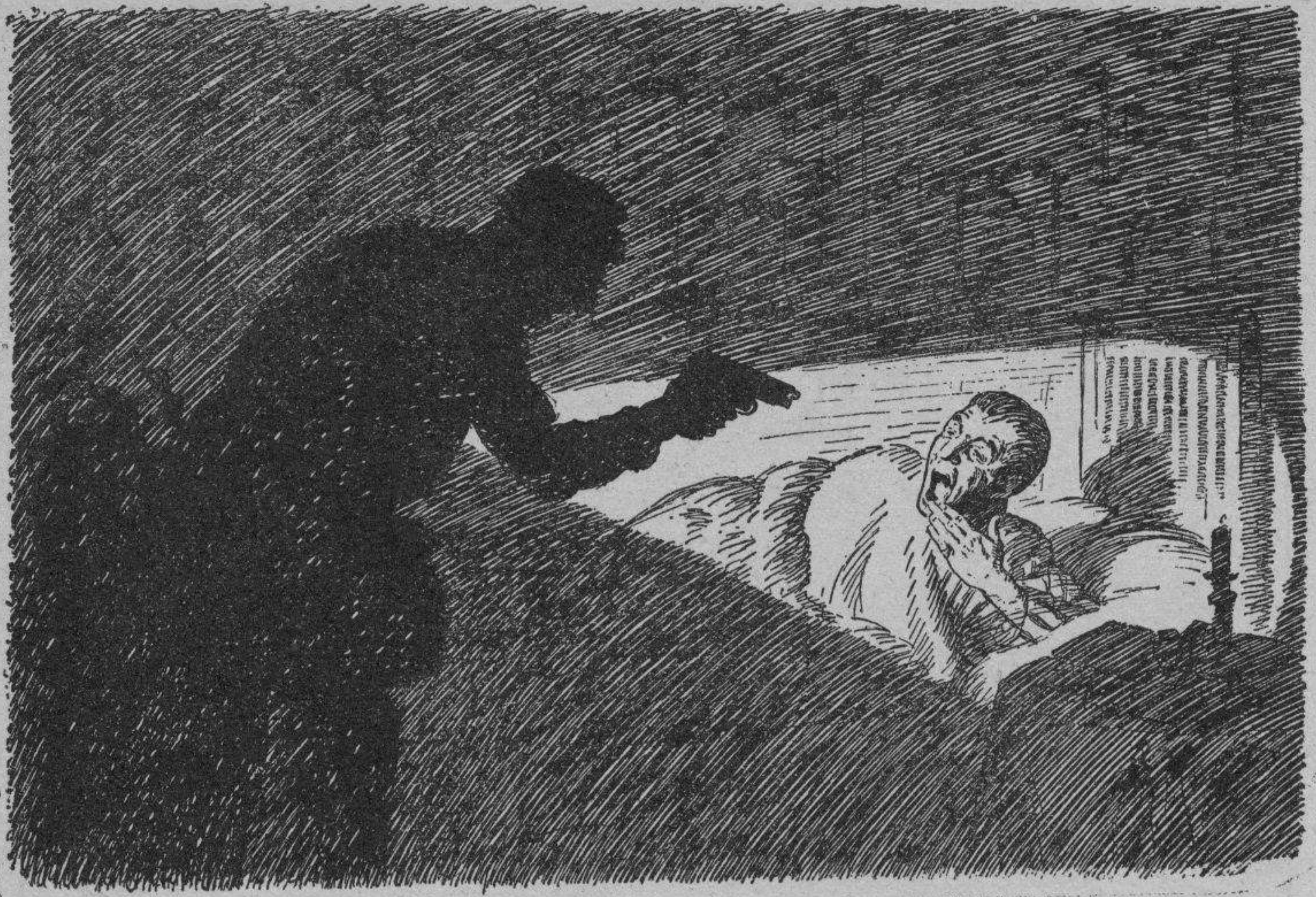
— No sabs lo que'm vaig divertir, mentres vaig ser promesa.
— Si, se comença rient i s'acaba plorant.

(Del *Meggendorfer Blätter*, de Munich)

— Tu has gastat, aquesta nit, dos-cents francs, i jo vuitanta cèntims encara no. I així i tot, que't consti que soc més borratxo que tu.

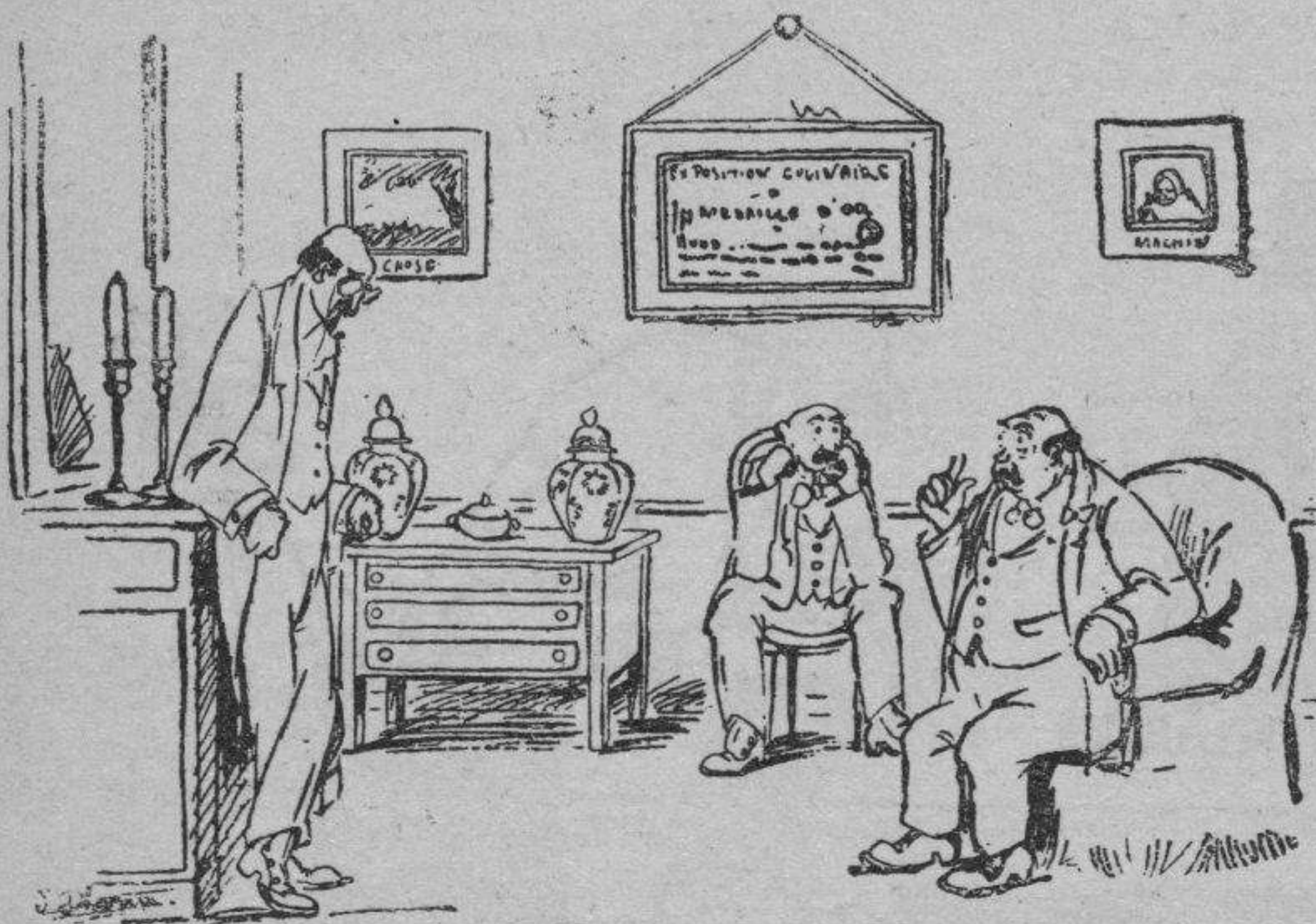
(De *Le Sourire*, de París)

— Els diners o la vida!

— Ah, me creia que no fos un altre que venia a portar-me les ditxoses bones festes!

(Del *Punch*, de Londres)

RECORDS DEL PASSAT

— I cal que tinguin en compte que, quan jo'm vaig casar, el porc anava tant car que no's podien donar els llardons a menys de nou rals la lliura.

(De *Le Rire*, de París)

De mi haig de dir-los que de *sustos mortuoris*, en lo que va de temporada ne porto més d'una vintena al cos i cada un m'ha vingut completament de nou, sobre tot quan s'ha tractat de morts repentines.

Això de les morts repentines, aquest hivern s'ha portat més que'ls berrets peluts, malgrat lo qual tampoc ens hi hem acabat d'acostumar.

— Sabs, Fulano? Aquesta tarda a les cinc s'ha mort passant pel passeig de Gracia.

— No pot ser! Si jo a les quatre hi havia parlat i l'he vist bo y sa com sempre.

I aixís, amb aquests mots tant ingenus i ignocents, acullim de primera intenció la noticia, com si ignoréssim la molta feina que's pot fer en una hora, quan es ben aprofitadeta, i no'ns constés que pera produir-se un aneurisma, un atac d'asistolia, o d'angina de pit, un derramament cerebral, o una ruptura del sac estomacal, se necessessin grans preparacions.

Malgrat això ens admirem, i seguim admirat-nos de bona fe, de tots els casos de defunció de que'ns entrem, com si això del morir-se fos cosa nova, excepcional o inusitada, i, egoistes com som de mena, el sentiment espontani que en el primer instant s'apodera de nosaltres per la perduda de l'amic o del company, tot seguit se'ns transforma en temença per la desaparició del número hu, i també, ingenua i ignocentament, fem pera posar-nos a racés de la vendada mortuoria.

Algú hi ha hagut que, al tenir notícia de la mort d'un conegut seu per conseqüència d'una pulmonia agafada al eixir d'un cine, va determinar no posar més els peus en cap, i substituir el goig de la pel·lícula pel més higiènic del passeig, amb lo qual va conseguir anar al cementeri aixís mateix, de resultes d'haver-li passat un automòbil pel damunt; altres, enterats que la mort d'un amic ha estat causada per un atac al cor, han fet propòsit de no tenir-ne, i en ocasió d'estar se burlant de la desgracia d'algú, per afectar que realment no tenien cor, els han ventat un tip de garrotades que positivament els han deixat sense costelles. Vana cosa es el voler fugir de la mort, quan pot venir precisament per efecte de fugir-ne!

Endemés, — i no es broma — jo m'he trobat, i no fa gaire, en el dever d'haver d'assistir, en un mateix dematí, a dos enterraments i a tants altres funerals, i com que no hi ha res més suggestiu que'l medi, aquell entrenament funerari va tenir-me tota la tarda i el dia següent lo que se'n diu absolutament macàbric. Al despedir-me d'una persona, li deia: *l'acompanyo en el sentiment*; si havia de donar-li cita, me li arrencava amb un: *l'enterro es a les deù*, que'l deixava com qui veu visions, i al demanar-li l'adreça li preguntava per la seva casa... mortuoria.

Aquesta precisió d'haver d'assistir cada dia a enterraments i sufragis, a les persones d'alguna relació que solen tenir molts enfeinaments, els ocasiona destorbs i perjudicis considerables.

Jo'm queixava, respecte al particular, a un agent de negocis, que havia ja trobat en quatre o cinc enterraments, el qual me digué:

— Oh! jo, aquest punt ja l'he resolt: cito les persones al Cementeri Nou o al Vell, a la Catedral o a la Casa de Caritat, i aixís aprofito el temps alternant els pare-nos-

FEU LO QUE US DIGUIN...

La portera. — I després, sabeu? el propietari no vol que hi hagin besties a la casa.

(De *Le Journal*, de Paris)

LA PSICOLOGÍA DEL MOMENT

El cotxer, al pedestrista. — Vol el cotxet, que hi arribarà més aviat que ningú?

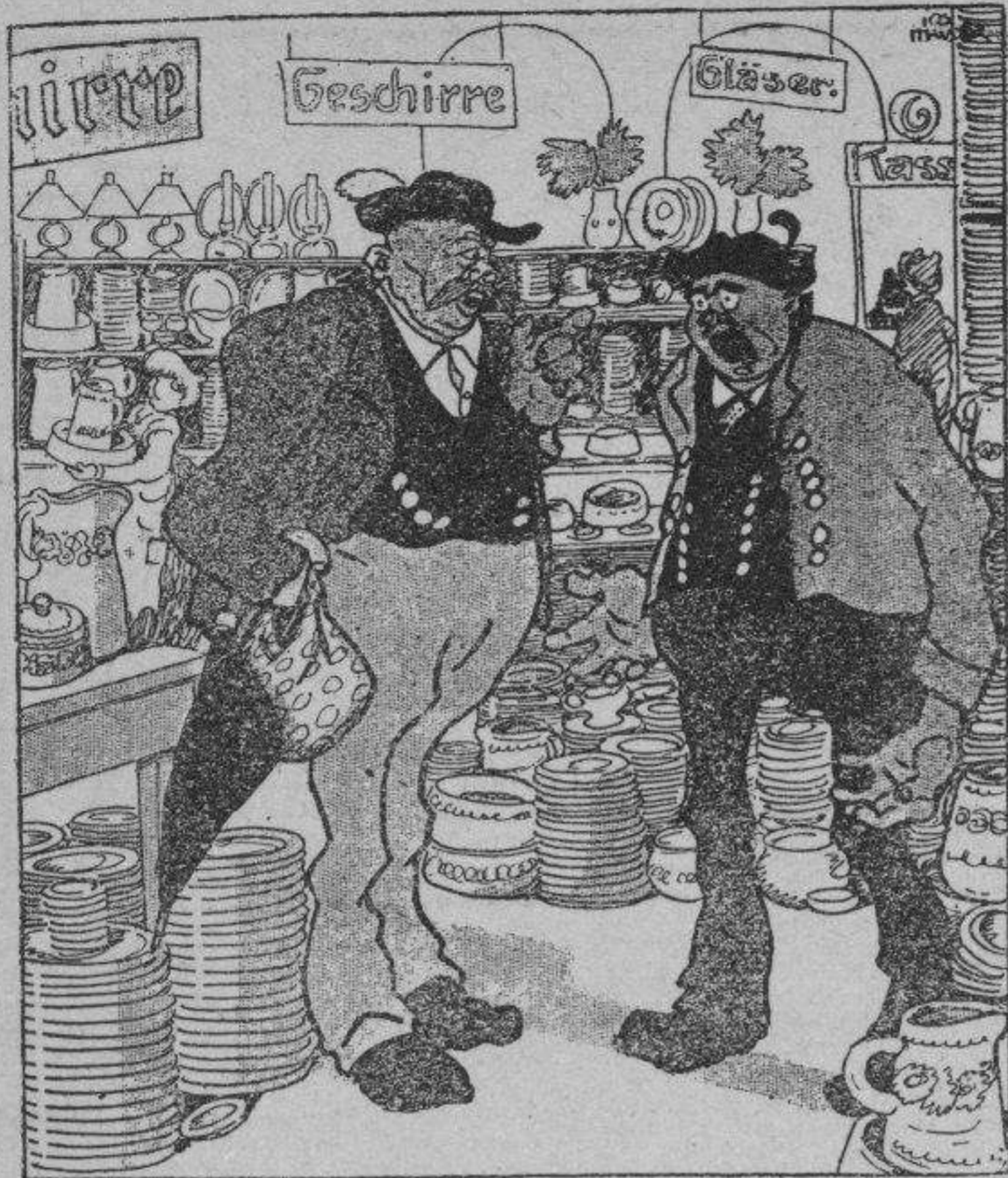
(Del *Punch*, de Londres)

tres pel descans del difunt amb notes de compra o de venda, amb saldos o cotitzacions. Miri-s: l'altre dia, en una visita de pesa-m, vaig ajustar un *pedido* de dues grosses de jòcs de castanyoles.

Al meus lectors que siguin devots del conegut proverbí anglès *The times is money*, els proposo el sistema, en la seguretat que me'n donaran el *requiescat in pace*, dic, les gracies.

ARGOS

— I com has pogut aguantar que t'insultés d'aquesta manera?

— Oh, es que'l molt brètol, pera fer-ho, ha esperat que'ns trobessim a la secció de pisa i porcellana!

(Del *Meggendorfer Blatter*, de Munich)

El missionista protestant al seu amic. — Aquesta es la vida: avui som aquí i demà no!

L'hostaler, treient el cap. — Aixís, doncs, haurà de fer el favor de pagar-me la nota.

(Del *London Opinion*, de Londres)

Petites curiositats

Goços sivillans

No's tracta, com se podria creure, d'alguna varietat de quissos procedent de la capital de la terra de les castanyoles i del *cante jondo*, sinó de goços falsificats, il·legítims, que en el mercat *chenil* se tracten de fer passar per autèntics i fins n'hi hà que hi passen i tot.

D'això'n podria respondre certa dama londonenca a la qual un gitano del país va encolomar un quisset peter de lo més innoble que hagin vist de les ribes del Tamesi, si be perfectament enfundat dintre d'una pell d'un confrare de raça aristocràtica, que li donava tota l'apariencia de cà senyorial.

La *mistress* va posar al seu goç un afecte verament bestial, donant-li un veritable tracte de personatge: la seva lleteta amb galetes, al matí, el seu filet al mitgdia i les seves costelletes d'anyell arreboçades, al vespre. En fi: cor què vols, cor què desitges.

Amb una vidaça aixís, ja es de suposar lo que va succeir, que'l *Milord* va engreixar-se que era un gust, i com que'l gitano, imprevisor, li havia fet la pell justeta per les magricies que abans passejava, l'animaló va reventar, descobrint-se la suplantació d'estat civil a l'anar-se a dissecar la bestia per encàrrec de la seva mestressa, que va rebre la nova amb l'indignació que es de suposar. Allà ont ella havia cregut veure-hi un goç de distingida alcurnia no més hi havia hagut, de fet, un quisso trinxeraire y totalment indocumentat.

Però les manyes dels falsificadors en aquest ram encara s'han portat a més extrem. En el cas esmentat al cap d'avall no hi ha més que una usurpació de raça: de goç a goç va zero, i el dia de la nivellació canina no hi haurà classes de goços: lo mateix valdrà un *León* que un *Xelín*.

A LA DUANA

La senyora a l'empleat. — I si una no porta res que pagui, què ha de dir?

L'empleat. — Que no té res a declarar.

La senyora. — Sí... però, i si després li troben quelcom que pagui?

(Del *Punch*, de Londres)

— I no té quadres vells?
 -- Senyor meu! A casa meva tot es nou de trincal!

(Del *London Opinion*, de Londres)

Lo que realment passa de mida es el *timo* de que ha estat objecte una senyora de París, que va obtenir un *Totó* minuscússim per un refrutal de francs. Portar a casa la bestiola i començar a donar vives mostres d'intranquil·litat, va ser tot hu: «— Aquí hi ha gat amagat», semblava dir-se, amb els ulls plens d'astorament; i, en efecte, no va tardar a sortir la *Marruixa*, ensu·mant farum de vianda coneguda, i tirant-se al damunt del fingit falder, va començar a estiragaçar-li la pell fins a deixar al descobert una esplèndida rata de claveguera que enamorava.

Serveixi lo dit d'experiència als aficionats a criar quissos. Abans de pendre-n un, mirin-se'l be de tots cantons i facin-lo trincar, dic, lladrar, pera conseguir el convenciment de que no es fals, o sí no, el millor dia s'exposaran a ficar-se a casa, si a mà ve, el pretendent de la noia en figura de *terranova*.

Atracció de forasters

En un poble d'Illinois se verifica l'atracció de forasters amb recursos de gran virtualitat, dels que ni tant sols ne pot tenir idea la nostra benemèrita associació barcelonina, consagrada a la important missió de procurar la visita dels estrangers a la nostra urbs.

Albums de propaganda, articles apologètics de Barcelona, facilitats en les visites a lo que aquí hi ha de veritable, res es tant efectiu com ho fora l'adopció dels procediments posats en pràctica per aquell poble, model d'hospitalitat i de cortesia.

El foraster que no està enterat de lo que fa al cas i arriba a l'al·ludida població, va de sorpresa en sorpresa, com se compendrà per una senzilla relació dels fets.

Se fica, per exemple, en un cafè, pren la seva consumació, i, al disposar-se a satisfer el seu import, el cambrer, amb una rialleta amabilíssima, li diu: «— No's molesti, jove: ja està pagat.»

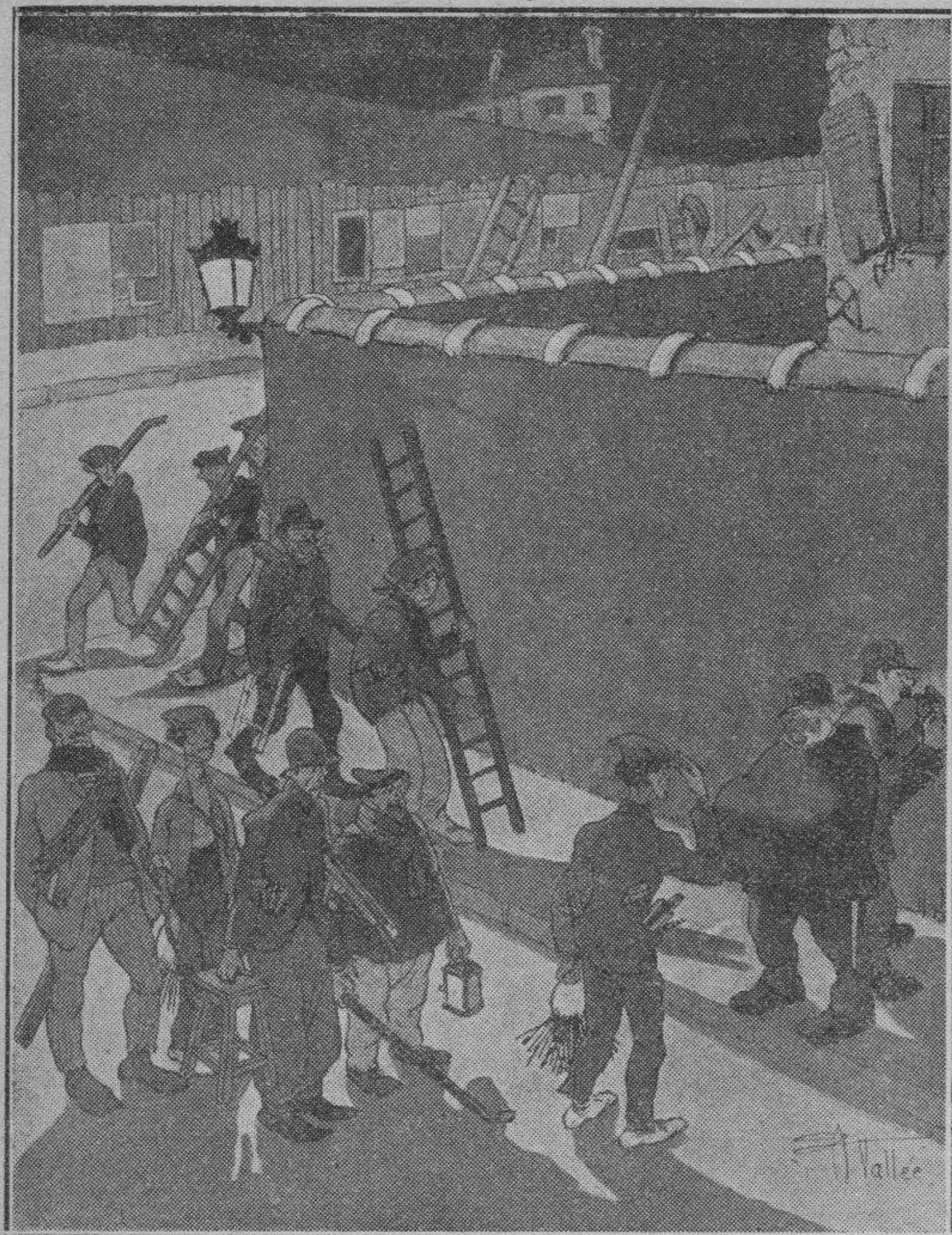
Tot just revingut del seu apoteosi el turista s'acosta a la taquilla d'un teatre pera pendre localitat, li serveixen escrupulosament lo que demana, mes bon punt intenta portar la mà a la butxaca el taquiller l'atura amb altra rialleta i el sobta amb el consegüent: «— Ja està pagat.»

El foraster, com se pot compendre, comença a creure que en lloc d'estar visitant un poble yankí ha anat a raure a una ciutat de Xauxa, lo qual li acaben de confirmar el cira-botes, el barber, el cotxer i demés industrials quals serveis utilitza, els quals se neguen rodona·ment a cobrar un cèntim per cap concepte.

Arriba el dia de la marxa, emportant-se'n el foraster els mateixos diners que duia a l'arribar, ja que, al demanar, a la fonda, el compte del seu gasto, s'han negat aixís mateix a cobrar-li.

L'home's creu haver descobert la incògnita: «— Serà que en aquest poble hi tens algun amic que tu ignores i que t'ha volgut obsequiar, ocultant-se pera produir-te una sorpresa.» Això pensa el visitant mentres fa camí cap a l'estació, però a l'acostar-se al despatx pera pendre bitllet, s'explica tot el misteri.

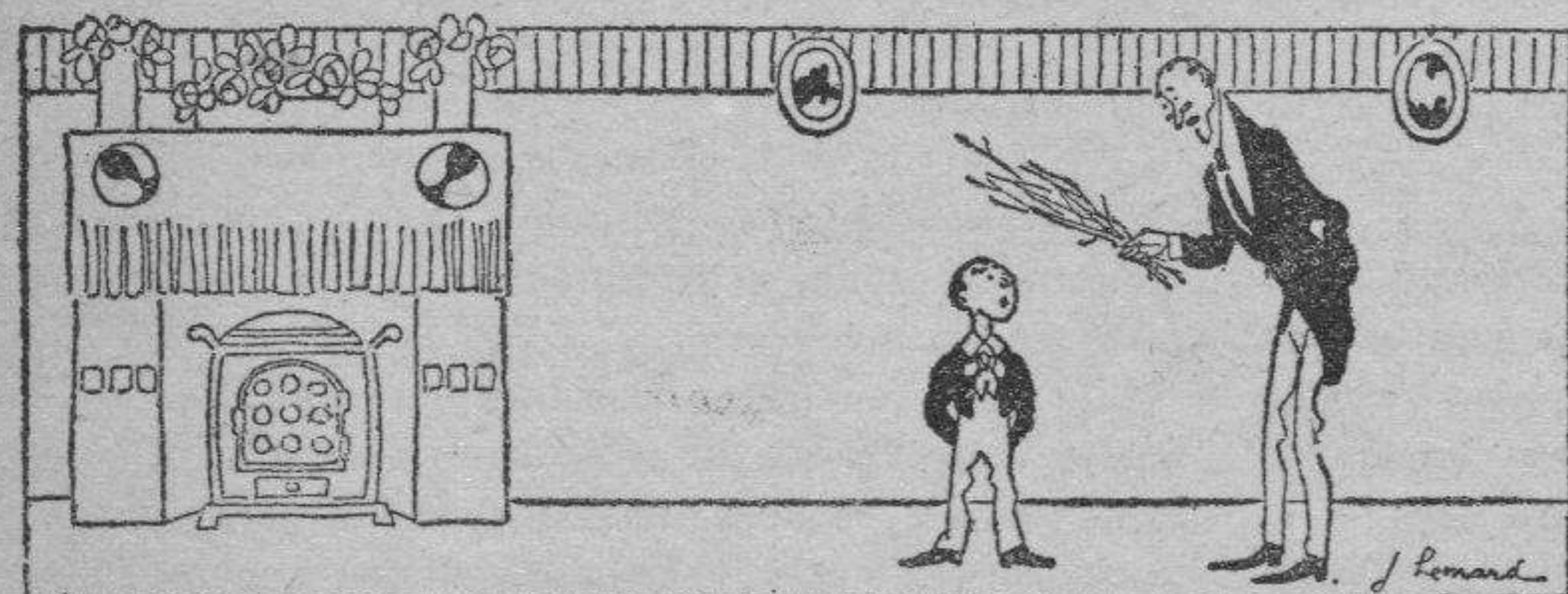
Allà hi troba un senyor molt complacent que li pregunta:

LA RONDA DE NIT

— Que faria'l favor de dir-nos si per aquí hi ha una casa de banca?
 — Sí, a la segona travessia a mà esquerra; però dec fer-los avinent que en aquesta hora es tancat i no hi trobaran ningú.

(De *Le Sourire*, de Paris)

— Mira què ha portat el petit Noel.
 — Pse! Si d'això no n'hi haurà per re. Hauria estat millor que hagués dut un sac de carbó.

(De *Le Rire*, de Paris)

ELS EUFEMISMES

— En resum: que has sofert un traumatisme al maxilar inferior.
 — Ja pots dir-ho clar, ja, que no me n'ofendré: m'han donat un cop de puny que m'han fet saltar la barra.

(De *Le Sourire*, de Paris)

UN EXPERIMENTAT

— Jo he trobat el procediment perquè m'diguin sempre que sí les més respectables senyores i les més distingides senyoretes.
 — Presumptuós!
 — No tinc de fer més que preguntar-los si volen que les acompanyi al buffet.

(De *Il Mondo Umoristico*, de Milán)

HISTORIETA MUDA

(Del *Meggendorfer Blätter*, de Munich)

EN LA FONDA

— Farà el favor de donar-me el quarto que deixa lliure aquesta senyora. D'aquesta manera les puces no'm molestaran: ja deuen estar tipes.

(De *Le Sourire*, de Paris)

— Diuen que la catedral de Sant Pau menaça enrunar-se. Potser si hi duiem els nois, perquè la puguin veure abans que no s'ensorri.

(Del Punch, de Londres)

— A ont va, senyor?

— A Nova York, — (per exemple).

El desconegut s'avença, deixa els diners a la taquilla i diu:

— Una primera pera Nova York. — (Tal foraster:) — Que tingui un bon viatge.

— Dispensi: a vostè jo no tinc l'honor de coneixe-l.

— Soc l'alcalde d'aquest poble.

— Molt senyor meu, però, aleshores es vostè qui no'm coneix a mi.

— Ni'm cal, però'm basta saber que vostè es foraster, i aquí, el gasto que fan els forasters corre tot de compte del Comú.

I el turista's queda amb el cartonet als dits, tot murmurant:

— Home, es una viva llàstima que ja m'hagi pres el billet, perquè del contrari, m'hauria passat aquí una bona temporadeta.

Amb tot, la implantació del procediment a Barcelona tindria una contra: la que aviat aquí hi haurien més forasters que gent de casa; no ho dubtin.

Cada cosa al seu lloc

A París va succeir un cas com no'n passen gaires, que la Premsa comentà

com calia sa importancia.

En un xalet d'extramurs hi habitava certa dama, i aprofitant l'ocasió de que ella estava banyant-se, penetrà furtivament

— M'he comprat un abric de pells, perquè aquest hivern farà uns freds horrorosos.

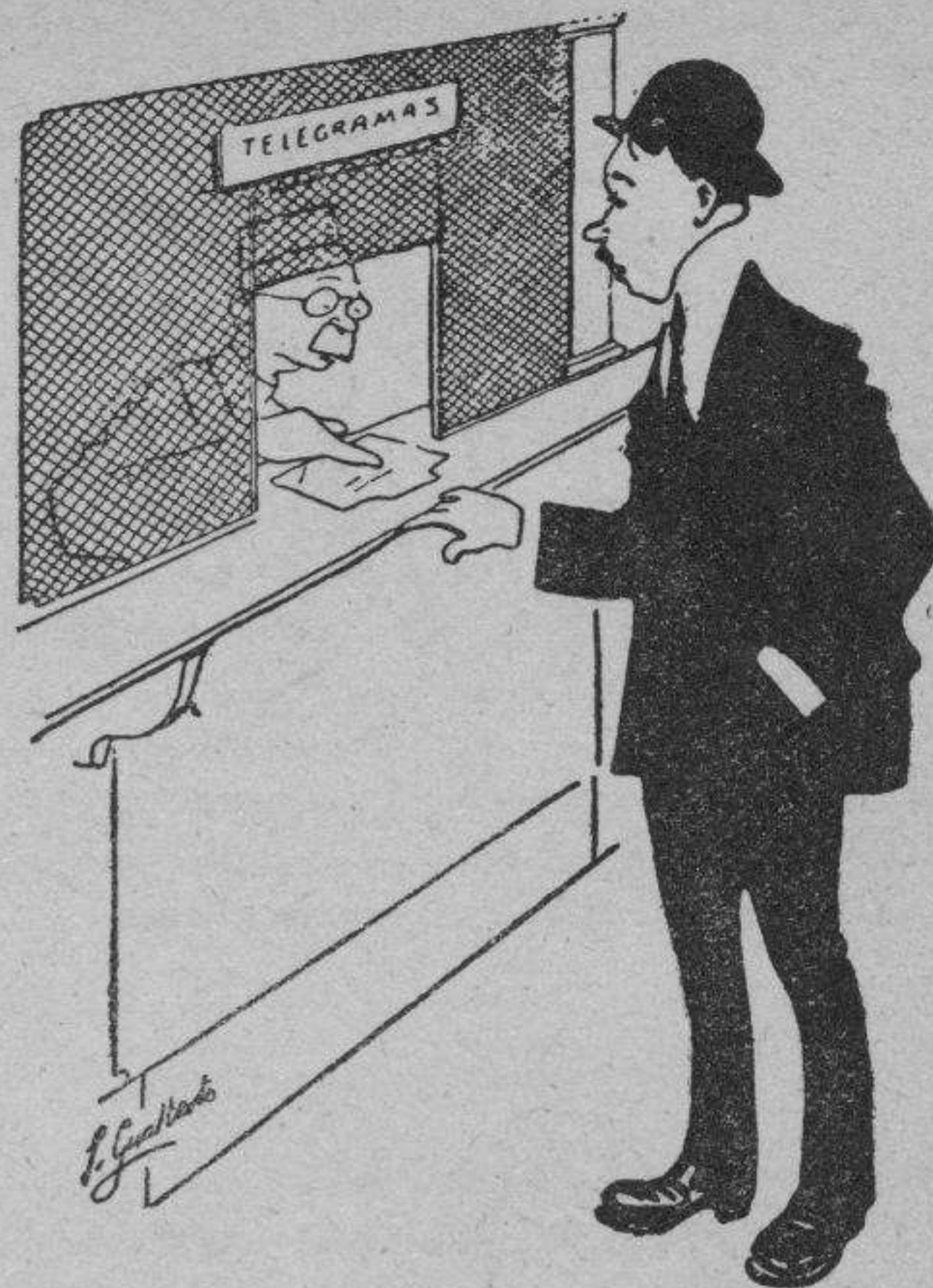
— Qui t'ho ha dit?

— El pelletaire.

(De Le Journal, de Paris)

dins de la casa un *apache* amb intenció de robar, com ja podrà suposar-se. Estava ja'l lladregot realitzant la gran saca quan la senyora, sentint el soroll, entrà en alarma, i, explicant-se clarament que havien penetrat lladres, fou presa de tal espant, que acabà per caure en basca a dintre del seu *baignoir*, amb greu perill d'ofegar-se; i aixís hauria passat si, ràpidament, l'*apache*, de la dama compadit, no hagués anat a auxiliar-la. El malfactor sigué pres, i ara se n'ha vist la causa, condemnant-lo el tribunal, atenent les circumstancies, a vuit mesos de presó, per violament de morada, i, ademés, a la gran creu... de la Salvació de Nàufregs.

T. V. O.

— No val més poc, posar-ne menys de quinze?
 — No, senyor.
 — Ho dic perquè jo soc home de molt poques paraules.

(Del Madrid Cómico)

BONS MOTS

VANITAS VANITATUM...

Un presumtuós que acaba de ser condecorat entra a cà'l barber amb l'objecte de fer-se escursar la barba, que porta molt llarga i en forma de vano.

— La vol molt curta? — pregunta el fadrí.
 — Lo suficient perquè se'm pugui veure la condecoració.

* * *

DEMANANT INFORMES

— Senyora: venia a demanar-li informes de la criada que va tenir darrerament al seu servei.

— Es fiada, feinadora, neta, pacífica i una bona cuinera.

— I doncs, per què la va treure, amb tant bones condicions?

— Perquè això no'm semblava natural. Una criada aixís es inverossímil.

* * *

SENTENCIA

L'autor dramàtic es l'únic responsable dels seus actes.

ELECCIÓ INTERESSADA

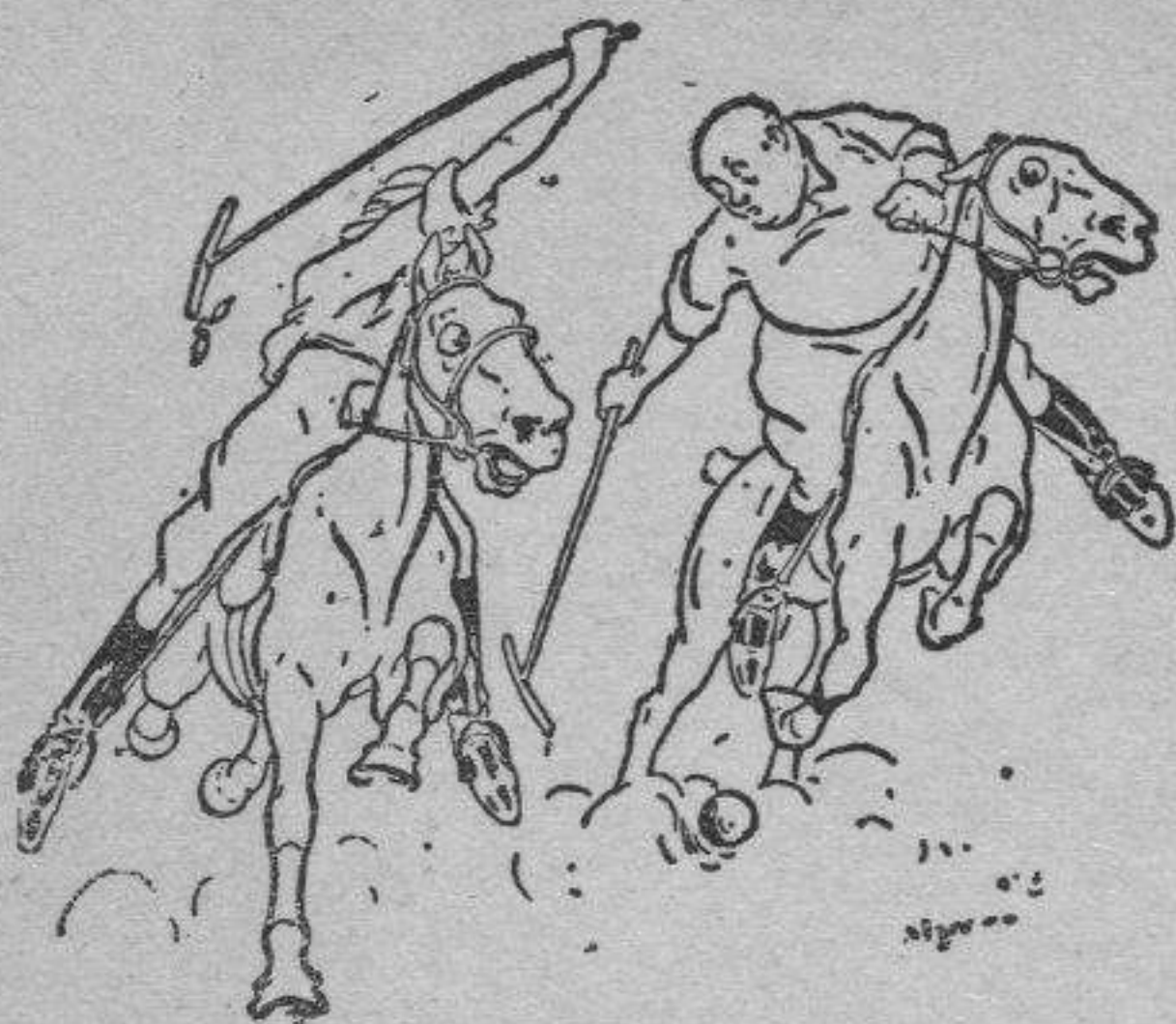
El condemnat a mort. — M'agradaria que me'n fessin a mi, de president de la República.

El guardia. — Per què?

El condemnat. — Perquè m'indultaria jo mateix desseguida.

(De Le Journal, de Paris)

LES DELICIES DEL POLO

— Oh fatalitat! M'han caigut les ulleres.

— I el meu contrincant m'ha guanyat per mà.

— Viscal! Ja no soc curt de vista... Ja veig be la bolal Victoria!!!

(De *Le Rire*, de París)

LA SUGGESTIÓ DE L'ANUNCI

— Mira lo que es la publicitat: — deia en Pau Llué a un amic. — Tinc una torre a Caldetes, i, convenint-me vendre-la, vaig encarregar a un periodista que redactés un anunci pera publicar-lo en diferents diaris. Ha sortit l'anunci, i feia una descripció tant hermosa de la meva finca i dels seus voltants, que...

— Que l'has venuda desseguida?...

— No: que m'he entusiasmat fins al punt que ja no me la vull vendre.

* * *

ENTRE AMO I CRIAT

— Has comprat lo que t'he dit?

— No, perquè'l duro que m'ha donat era fals.

— Porta-l: a veure què té.

— Veurà: com que era fals, me l'he gastat en vi.

* * *

ELS ÉMULS DEN CALCES

— A casa tinc un quadro magnífic.

— Què representa?

— Un raim tant ben pintat, que'ls aucells s'hi aturen a menjar-se'ls grans.

— Doncs jo'n tinc un altre, de quadro, encara de més mèrit: hi ha un goç, retratat tant al viu, que he hagut de posar-li morrió pera evitar que mossegui als que'l contemplen.

* * *

A LA IGLESIA

Una senyora, encarregada d'una capta benèfica, presenta la safata a un senyor molt ric.

Aquest gira'l cap i s'excusa:

— No porto ni un cèntim al damunt.

La senyora contesta:

Aleshores prengui alguna cosa, perquè la capta es pera'ls pobres.

* * *

DIÀLEG CONJUGAL

— Avui faig anys, — diu la muller — i no t'has recordat de regalar-me ni una flor.

— Doncs això't demostrarà la meva delicadesa: no he volgut recordar-te que tens un any més.

* * *

« ENFANT TERRIBLE »

— Verament, senyora, la seva cabellera es admirable.

— Això crec jo també; aixís es que poso una gran cura en conservar-la.

— Ja ho crec! — diu el nen. — Com que se la tanca cada nit dintre'l calaix del pentinador!

ENTRE PARE I FILL

— Papà: vols ajudar-me a traduir el meu tema de llatí?

— No puc, fill meu, perquè a mi no me'n varen fer aprendre, de llatí.

— Que bons que devien ser els teus papas!

* * *

EN UNA BASTONERÍA

— També tenim bastons de fusta molt forta. No'n desitja pas cap?

— No, gracies: soc solter.

* * *

A LA SASTRERÍA

— Ara prengui-m la mida per un altra pantaló.

— Però si ara li acabo de pendre.

— Oh, es que l'altre pantaló que li dic ha de ser negre!

* * *

SEMPRE S'EXAGERA

Un pintor explicava els efectes de la darrera tempestat.

— Figura-t que havia pintat en el meu taller, que està ben abrigat, un berret a sobre un cap. Doncs l'endemà, a l'entrar al taller, me trobo un home amb el cap descobert. Durant la nit el vent se li havia endut el berret.

* * *

« PODEROSO CABALLERO... »

— Una gracia de caritat, que Deu li pagarà.

— Vaja, teniu cinc cèntims i torneu-me'n dos.

— No'ls tinc.

— Aleshores no us puc afavorir.

— Ai, Senyor! Fins pera demanar caritat se necessita capital!

* * *

UNIFORME ESCAIENT

En un d'aquests canvis de govern que tant sovintegen en algunes repúbliques nord-americanes, el nou president va enviar a cercar un artista pera encarregar-li models d'uniformes oficials.

— Vull els vestits molt llampants, — va dir-li — perquè al poble li agraden molt, aquestes coses. Tingui: jo mateix m'he entretingut a projectar-ne alguns; atingui-s a la idea d'aquests bocets.

L'artista repassa els croquis que li presenta el president.

— Molt bonic, molt. Aquest, pera la Marina; aquest altre, pera l'Administració Militar... I, digui-m: aquest,

compost de botes de montar, casaca groga amb gires vermelles i un gran plomall damunt del tricorni?

— Aquest — va replicar gravement el quefe d'Estat — el reservo pera la policia secreta.

* * *

UN INTEL·LIGENT

Un adroguer enriquit visita el taller d'un famós escultor, al qual ha encarregat el seu bust, i examinant els objectes artístics allí coleccionats se fixa en una copia en guix de la Venus de Milo.

— Quina llàstima! — exclama l'adroguer, donant-se aires d'intel·ligent. — Una cosa tant preciosa! I com va ser? Li va caure quan tenia l'estatua acabada?

* * *

OBJECCIÓ FONAMENTADA

— Nen: procura no fer aquestes faltes d'ortografia tant garrafals. «Hoy» s'escriu amb h.

— Sí? I «ayer»?

— Sense.

— Doncs no sé per què hi ha d'haver tanta diferencia d'un dia a l'altre.

* * *

UNA FIBLADA

Un jove va trobar un dia, a casa d'una senyora amiga, un vell, del qual estava ridículament gelós.

— Quina edat té, ara, vostè? — va preguntar-li, pera mortificar-lo.

— A punt fixe, no li ho podria dir; — va contestar el vell — peròestic segur que un ase es més vell a vint anys que un home a xixanta.

* * *

RAÓ DE PES

Un advocat va encarregar-se de defensar una falsificació monetaria; però a l'estudiar la causa va veure que les proves eren tant aclaparadores, que va dessistir de la defensa.

I va dir al falsificador:

— Però, com va decidir-se a fer moneda falsa?

— Oh! — va contestar el processat. — Creu vostè que es tant senzill com això, fer-la bona?

De gran interès i utilitat
pera barcelonins i forasters

BARCELONA
(POCKET-BOOK)

Un magnífic llibre de butxaca
✕ amb 50 vistes de la ciutat ✕

Preu: UNA PESSETA
De venda a totes les llibreríes

Editors:

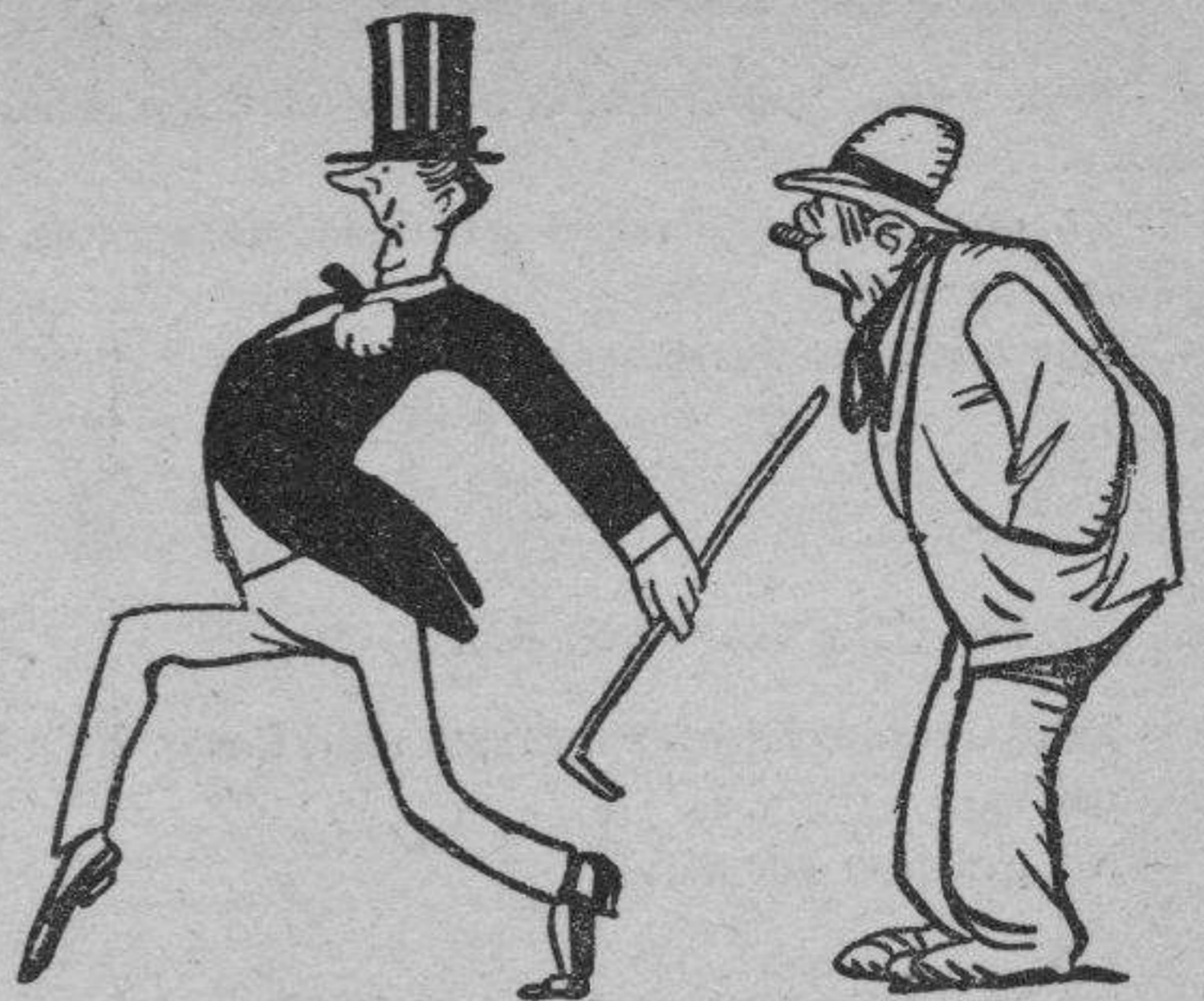
BAGUÑÀ
I CORNET

Mallorca, 192   Telèfon 7452
BARCELONA

— Pueblo muy fuerte ha de ser
el que haga esta Revista;
con ediciones así
es muy fácil la conquista.

“ÁFRICA” se publica mensualmente
REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN
Pasaje Mercader, 4 : : BARCELONA

Pasea con gran donaire
y con elegancia que aterra,
y es que usa ENOFOSFORINA
que fabrica Antonio Serra.

ENOFOSFORINA SERRA
Pelayo, 9   BARCELONA

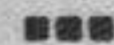
MONDIAL
HUMOR

Número corrent. . . . . 10 cèntims
Números atrassats. . . . . 20 »

SUSCRIPCIÓ

Espanya . . . . . 6 pessetes any
Extranger . . . . . 8 francs »

Pagat per anualitats anticipades

Corresponsal a Madrid: JOAN VIDAL MARTÍ
Cardenal Cisneros, 37, principal

SE REBEN SUSCRIPCIONS

Corresponsal a Valencia: Vicents Pastor : Victoria, 11, pral.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Mallorca, 192   :: BARCELONA

Grans tallers de Gravat

DE LA CASA

BAGUÑÀ I CORNET

Una de les dependències de la casa

Els més perfectes, ràpids i moderns

Els únics a Espanya que graven a màquina per medi de les elèctriques d'imàn
càustic de Berlín

Mallorca, 192 :: BARCELONA :: Teléfon 7452

Les mellors
bicicletes?

SANROMÀ

Balmes, 62
BARCELONA

COMPLIMENTS

— Un baccio... un baccio... un baccio... e poi morir... e poi morir... e poi morir...

— Oh, senyoreta, que be que ho ha fet! Canta amb moltíssim sentiment. I del pianista, què direm del pianista?
— Miri... que l'acompanyo en el sentiment.

MONDIAL HUMOR